

melser om dommernes og stedfortrædernes habilitet.

Det andet, ændring af reglerne om tjenestemand retten m.v., ændrer bl.a. reglerne om beskikkelse af dommere og stedfortrædere til tjenestemand retten for statens tjenestemænd i Grønland. Endvidere fjerner forslaget de nuværende forskelle i muligheden for at afskedige varigt ansatte tjenestemænd og tjenestemænd ansat på åremål.

Formålet med de omtalte forslag er at bringe reglerne i overensstemmelse med de regelsæt, der er gældende her i Danmark for tjenestemand retten og den kommunale tjenestemand ret.

Forslagene er som sagt fremsat på baggrund af anmodning og dermed behørig behandling af Grønlands hjemmestyre, hvorfor vi herfra skal anbefale tilslutning til begge lovforslag.

Harald Kjøller (V):

L 6 og L 7 har væsentligst konsekvenser i henhold til budgetloven, hvor samtlige tjenestemandstillinger listes op under hjemmestyret, og dernæst er der fastsat nogle regler for hjemmestyrets nedsættelse af en tjenestemand ret, og de har ingen administrative eller økonomiske konsekvenser.

Så i den foreliggende form kan vi give tilslutning fra Venstres side til de forslag, der ligger.

John Vinther (KF):

Da Det Konservative Folkepartis ordfører, fru Pia Christmas-Møller, er forhindret i at være til stede, skal jeg blot kort meddele, at vi principielt kan tilslutte os lovforslagene ved at gå konstruktivt ind i udvalgsbehandlingen.

Inga-Britt Olsen (SF):

Da SF's ordfører på området er forhindret i at være til stede, skal jeg fremføre mit partis bemærkninger til henholdsvis L 6 og L 7.

Som hr. Hans-Pavia Rosing har gjort opmærksom på, er det en opfyldelse af et ønske fra Grønlands hjemmestyre, og lovgivningen bringes nu i overensstemmelse med de hovedaftaler, der er indgået på Grønland mellem centrale organisationer og offentlige arbejdsgivere.

Der er herefter parallelitet til dansk tjenestemand ret, og dermed er problemerne med, at to kolleger, der henholdsvis er hjemmestyrets tjenestemand og dansk tjenestemand, kan blive behandlet forskelligt, hermed bragt ud af verden.

SF er principielt tilhænger af den danske model, også på Grønland, som så vidt mulig forhindrer domstolsshopping, altså en situation, hvor man dels kan vælge, hvor man tror, at man får den bedste behandling – ved en faglig domstol eller ved en civilret – dels kan prøve nr. to, hvis nr. et ikke giver et resultat, der er godt nok.

At man ikke skal kunne det første, er både et retssikkerhedsprincip om at undgå konkurrerende domspraksis og et fagligt princip om, at hvis ikke parterne egen domstol tager sig af det, så undergraver det aftalemodellens ansvarlighed for begge parter.

Hvad angår det sidste, er der principielle faglige begrundelser for, at den domspraksis, der i praksis udvikles gennem et vist mål af samspil mellem partskonsensus og »juridik«, ikke for alvor kan rumme et forstyrrende element, så parterne hver gang skal overveje at snyde på vægten og prøve en civil domstol.

Men, for der er et men i den danske model, som nu også kommer til at gælde i Grønland, og det indebærer i sin helt principielle form, at den enkelte tjenestemand henvises til en domstol, hvor en sags fremlæggelse eller ikkefremlæggelse helt afhænger af partssystemet. Den enkelte kan så – og bliver det heller ikke så sjældent i praksis – blive et offer for nogle større, bredere hensyn. Der kan f.eks. være situationer, hvor parterne som en del af et forlig enes om ikke at rejse tjenestemandssag. Det er i ni af ti tilfælde fint og accepteret af alle, fordi alle vurderer, at de får mest ud af det den vej. Men sådan er det ikke nødvendigvis altid.

Hvor er retssikkerheden for den tjenestemand, der f.eks. vil have en forflyttelse, en stillingsændring eller en afskedigelse prøvet ved tjenestemand retten, mens organisationen er afvisende over for at rejse sagen? Her siger loven, at hvis organisationen afviser at køre sagen, så kan den enkelte gå den civilretlige vej.

Det er fint nok. Men hvad så hvis organisationen rejser sagen, men med et anklageskrift og en række påstande, som tager fat på steder, for blødt eller på anden måde ikke søger juridisk afprøvning af det, som den enkelte tjenestemand ønsker? Her synes lovforslaget – jævnfør dansk praksis selvfølgelig, klart nok – uden udveje. Man kan altså ende med at få en sag, men ikke at få sin sag prøvet.

Om lidt vil ministeren kunne erindre mig om, at det ikke er dansk tjenestemand ret, der er til behandling, det er jeg fuldt ud klar over.